

alt Falb under den Forudsætning, at der Intet vil være til Hinder for at anvende den i Forbindelse med de Pensioner og Ventepenge, som Staten nu udreder til Personer, som Indenrigsministeren vil anvende til denne Inspection, hvorimod jeg forudsætter, at, naar den større Sum, 6000 Rd., bliver bevilget, vil ikke ikke alene jeg, men enhver Indenrigsminister betragte dette som det fulde Beløb, der maa anvendes til Veinspectionen, saa at altsaa ikke noget Tilskud, om jeg saa maa kalde det, kan trækkes fra Pensioner eller Ventepenge, der nu udredes. — Seg kommer nu endelig til de to sidste Endringsforslag til § 17, der begge gaae ud paa at fastholde som fremdeles gjældende visse Bestemmelser i den gamle Veiforordning af 13de December 1793. Bestemmelsen i denne Forordnings § 12 anseer jeg ikke for nødvendig at opretholde. Dens væsentligste Indhold er jo, at Veiforklægninger kunne finde Sted, men naar selve Loven om Veivæsenets Bestyrelse aabner en nogenlunde bekvem Afgang til at blive af med overflødige Stykker Bei, og naar man tillige i Lovgivningen har en let Afgang til at faae anlagt nye Veistykker og expropriert Grunde dertil, forekommer det mig ikke nødvendigt at have en særlig Bestemmelse om, paa hvilken Maade Veiforklægninger skulle tilveiebringes, idet en Veiforklægning dog egentlig kun bestaaer i Afskaffelsen af et Stykke og Tilveiebringelsen af et andet Stykke Bei. Dersom Thinget ikke deri skulde være enig med mig, maatte jeg meget ønske, at en særlig Bestemmelse om Veiforklægninger blev optaget i selve Lovforslaget. Det vil nemlig let sees, at de Bestemmelser i Forordningen af 1793, der i Lovforslaget ere foreslaaede fremdeles at skulle staae ved Magt, ikke have Noget med Bestyrelsen af Veivæsenet at gjøre. Paragrapherne 14—15—16, som ere foreslaaede fremdeles opretholdt, indeholde jo Bestemmelser om Expropriation af Grunde til Landeveie, om Expropriation af Grundsgrave osv., og den anden Række af Paragrapher, som er foreslaaet opretholdt, nemlig §§ 75—91, angaaer Veipolitiet. Altsaa hvad der i Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, er foreslaaet opretholdt af den gamle Veiforordning af 13de Decbr. 1793, — hvis Noes jeg iøvrigt ikke skal

formindste som fuldkomment svarende til sine Tid, om end mindre til Nutiden, — angaaer samtligt ikke det Emne, der er behandlet i dette Lovudkast, nemlig Bestyrelsen af Veiene og Udredelsen af Bekostningerne til samme. Dersom man altsaa skulde finde det ønskeligt at have en Bestemmelse, svarende til den, der nu findes i § 12 af Forordningen af 1793, maatte jeg meget anmode om, at en saadan Bestemmelse gaves Plads i selve Lovudkastet, istedetfor at opretholde den som fremdeles bestaaende i Forordningen af 1793. — Seg kan ikke være enig med det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds om, at det skulde være ønskeligt at bibeholde §§ 20—23 samt § 65 af Forordningen af 1793. § 20, som indeholder Bestemmelser om Milepæles Anbringelse, anseer jeg for at være aldeles overflødig. Milepæle ville blive anbragte, hvor saadanne ere fornødne, og at paahyde dem anbragte paa andet Sted, vilde være urimeligt. Dertil kommer, at, naar det ærede Medlem fastholder § 20 i Forordningen af 1793 usorandret, kommer han ogsaa til at fastholde den efter vore nuværende Grændseforhold noget besynderlige Bestemmelse om, hvorfra Miletællingen igjennem Jylland skal regnes. Hvad angaaer § 21, som omhandler Veivisere, da er det efter min Erfaring aldeles unødvendigt at paahyde Sigt; thi trods et bestaaende Paabud i Forordningen af 13de December 1793 savnes Veivisere paa mange Steder, medens det ligesaa ofte er Tilfældet, at Veivisere findes udenfor de Steder, hvor Forordningen af 1793 paahyder deres Anbringelse. Hvad dernæst § 22 angaaer, saa forekommer det mig dog, at det vilde være en Besynderlighed at bibeholde en Bestemmelse om, hvorledes der skal anbringes Afvisere, hvor Veie føre gjennem Vaad, da man dog maa være enig om, at, om der end hist og her findes Steder, hvor man ikke er kommen saa vidt i Culturen, at man har faaet Broer over alle Vandløbene, vil den Tid dog ikke være fjern, hvor man naaer dette Trin, og ene af Hensyn dertil synes det mig mindre smagfuldt at udtale en Anerkjendelse af, at man i 1867 tjørte igjennem Vaad, istedetfor at have Broer over sine Vandløb. § 23 i Forordningen af 1793 angaaer Aaleers Plantning langs Lande-